

bund. Om dette vil lykkes, eller det ikke vil lykkes, er et Spørgsmaal til Fremtiden, som ingen af os i dette Øjeblik kan besvare. Men hvad enten det lykkes, eller det ikke lykkes, vil der ikke være Grundlag for en stærk Udvikling af dansk Militærvæsen, medmindre man bestemmer sig til at føre Danmark ind i den ene eller den anden Alliance, hvor selv vort lille, beskedne Militærvæsen maaske paa den ene Side kan blive det Plus, som faar virkelig Betydning. Hvis Udviklingen i Verden bliver af krigerisk Art, hvis vi driver tilbage i en Rustningspolitik i de store Stater, saa kan vi — og deri er det ærede Medlem utvivlsomt ganske enig med mig — ikke i Danmark skabe nogen Art af Militærvæsen, der bringer blot nogen Betyggelse for den danske Stats Stilling som selvstændig Stat. Og hvis Danmark faar den Lykke at komme til at opleve i de nærmeste Aaringer en Udvikling paa det Retsgrundlag, til hvilken det ærede Medlem knyttede sine Forhaabninger, saaledes som ogsaa vi gør det, da bliver en stærk Udvikling af Danmarks Militærvæsen en overflødig Ting. Thi da bliver det jo ikke paa det militære Grundlag, at Afgørelserne skal falde, da bliver det fornødne for Danmark i militær Henseende Tilvebringelsen af den Vagtstyrke, som hører til indenfor Forbundet efter Forbundets almindelige Karakter, og videre faar vi ikke Brug for at gaa.

Jeg tror, efter det ærede Medlems Udtalelser, at han er enig med mig i den Opfattelse, at vore Fremtidsforhaabninger maa vi udelukkende knytte til, at en saadan Rettens Udvikling finder Sted. Men naar dette er Tilfældet, har vi ogsaa al mulig Grund til for vort Vedkommende at gøre de Skridt, vi kan, for at paavirke Udviklingen i den gunstigste Retning; og i denne Henseende vil det ikke være uden Betydning, om vi gaar i Gang med den Formindskelse af vort Militærvæsen, som svarer til hele Tankegangen i de Bestræbelser, som her er fremme. Imidlertid: det her i Dag foreliggende Lovforslag foregriber intet i denne Henseende; det er et Opgør med Fortiden og ikke en Afgørelse af Fremtiden, som her foreligger. Den Stilling, vi skal tage til det andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem har rejst, og som jeg her har udtalt nogle Ord om, haaber jeg, vi kan komme til at forhandle om i den kommende Tid her i Rigsdagen inden mange Maaneder, men det er ikke dette, som ligger for til Afgørelse her i Dag.

Birek: Den højtærede Forsvarsminister er enig med mig i den moralske Vurdering af Chauvinismen og Militarismen; men Uenigheden kommer paa det Spørgsmaal, om man vil erkende disse to Kræfters Tilstedeværelse og drage Konsekvensen deraf. Den højtærede Minister staar saaledes, at det, han ikke kan lide, benægter han eksisterer; det, jeg ikke kan lide, kan jeg ikke derfor benægte Eksistensen af. Det er i Virkeligheden en Forskel, som er afgørende: hvorvidt man ser, hvad der er, eller ikke vil se, hvad der er.

Den ærede Minister sagde, at hans Forslag var nødvendigt, for nu skal Fæstningen ud af Verden. Dette er — jeg skal ikke bruge et meget stærkt Ord — i alt Fald en Paastand, hvori Kendsgeringerne har skiftet Plads, thi det er afgjort, at Københavns Befæstning skal nedlægges i 1922. Der er ingen Heroisme i den højtærede Ministers Standpunkt. Han siger, at nu skal det Spørgsmaal være ude af Verden, inden vi faar en ny Militærordning, men Forholdet er jo det, at vi faar ikke en ny Militærordning før 1922, indtil den Tid er den gældende Forsvarslovs Bestemmelser i Kraft, og saa er det for saa vidt ganske ligegyldigt, om vi vedtager dette Lovforslag i Dag eller ej; det er aldeles ikke nødvendigt at vedtage det. Jeg vil imidlertid slaa fast, at Ministeren siger, at det, vi afgør her i Dag, er Fortiden, ikke Fremtiden. Fortiden er altsaa afgjort ved Forsvarslovene, og denne Afgørelse behøver ikke at bekræftes. Det er en Art Trosbekendelse, som i sin Tid er blevet fremsat af det daværende Venstreministerium, og som den højtærede Minister paa ny fremsætter. Jeg vil derfor slaa fast — jeg haaber, jeg har forstaaet den højtærede Minister rigtig, naar jeg har opfattet ham saaledes —, at der ikke i Ministerens Gentagelse af Bestemmelsen om, at den Bahnsønske Fæstning skal nedlægges, ligger noget Løfte med Hensyn til Fremtiden, og at det altsaa vil være uærligt, hvis nogen radikal Avis eller nogen radikal Taler eller Forsvarsministeren selv ud fra dette paa Valgtribunerne vil fortælle, at han paa noget Omraade har indledet en Afvæbningspolitik. Denne Erkendelse accepterer jeg.

Den ærede Minister kom noget ind paa Spørgsmaalet om Alliancer. Jeg er ikke Tilhænger af nogen Alliance, men det kan ikke nægtes, at et Folk, naar det har et Forsvar, i et givet Øjeblik vil være i Stand til, naar galt skal være, at sige, til hvilken Side det vil gaa. Der henvises til